

[Kolbjørn.]

ledelsen af administrationen; det måtte være regeringen, der anviste disse besparelser. Nu har den højtærede indenrigs- og boligminister i halvandet år været et fremtrædende medlem af dette lands regering, og vi vedtager nu på denne regerings forslag en finanslov, hvis balancesum er betydeligt større end det beløb, der diskuteredes for to år siden.

Denne tanke blev fulgt op på en meget opsigtsvækkende måde af et fremtrædende medlem af rigsdagen, finansudvalgets formand, det ærede medlem hr. Jensen-Brobj. Det ærede medlem har jo fået ry som den mand, der fremfor nogen — ja, nogle vil måske sige: er den eneste, der vil spare. Det har sin baggrund, sit udgangspunkt i udtalelserne under valgkampen i 1950. Jeg har forstået, at der er lidt delte meninger om, hvad det ærede medlem egentlig har sagt under valgkampen på Sydfyn, og om hvorvidt hans udtalelser skulle være blevet forstørret i pressemæssige gengivelser; men det er lykkedes mig at finde frem til et eksemplar af en agitationstryksag, der dagen før valget blev uddelt her i hovedstaden og formentlig landet over: „Venstrebladet“ for 4. september 1950, en officiel partipublikation. Den bringer over sin forside en trespaltet artikel:

„Statens udgifter kan sættes ned med 600 mill. kr. Interessante udtalelser af finansudvalgets formand.“

Det uddybes ret udførligt. Det fremføres bl. a., at regeringen — det vil sige den socialdemokratiske regering — har ikke sparet, medens det ærede medlem siger, at

„det er min overbevisning, at der kunne skæres ned mange steder på de frie bevillinger“;

og der mener han der er mulighed for at spare 300 mill. kr.; senere anviser han andre poster, så han kommer op på det samlede beløb af 600 mill. kr. Vi har nu fået disse ting gennemarbejdet, og vi har fået forslag fra ministre, udgået af de to partier, der førte denne spareagitation. Disse forslag har vist, at mulighederne for at spare, hvis man ikke vil skære ned på forsvarsudgifterne, på sociale og kulturelle bevillinger eller afgørende ændre lønningerne til statens tjenestemænd og arbejderne, er af meget begrænset omfang i forhold til de milliarder, vor finanslov nu omfatter. Man kan beklage dette. Jeg siger det ingenlunde for at triumfere; fra vor side ønsker vi enhver besparelse foretaget, som kan gennemføres uden forringelse af befolkningens standard, og vi opfatter den omstændighed, at skatte-

udskrivningen er kommet op på de højder, vi nu oplever, som en forpligtelse for alle, der leder en administration, til at udvise den yderste sparsommelighed, men vi må anse det for meget uheldigt, ja, i sidste instans skadeligt for vort hele parlamentariske system, når man fra ansvarlig politisk side vækker forestillinger om, at der udvises en sådan ødselhed i den offentlige administration, at det uden at komme til at genere landets borgere eller betyde dybtgående ændringer skulle være muligt med et pennestrøg at spare hundreder af millioner kroner.

Jeg har som mit partis ordfører ønsket at præcisere dette ved denne lejlighed. Jeg tror, det er sundt at få tingene stillet på plads. Det er jo ikke her et spørgsmål, om vi kan finde frem til $\frac{1}{2}$, 2 eller 10 mill. kr. endnu ved en fortsat detaljeret gennemgang. Kan vi det, enes vi nok om det spørgsmål også, men det, det gælder om, er at vejlede den politisk interesserede offentlighed på rimelig måde.

Disse bemærkninger er allermindst tænkt som et angreb på det ærede medlem hr. Jensen-Brobj. Jeg læser i „Nationaltidende“ for i går, at socialdemokraterne er meget utilfredse med det ærede medlem hr. Jensen-Brobj's formandspost, og at de ville have en mand, der ordentlig ville smide penge ud, anbragt som formand for finansudvalget. Jeg ved overhovedet ikke, om vi er i stand til at skaffe en sådan mand. Vi plejer ikke at anbringe den slags folk i ansvarlige stillinger, og det er min opfattelse, at det ærede medlem hr. Jensen-Brobj er meget anerkendt for sin forhandlingsduelighed som formand for finansudvalget. For os gælder det at præcisere selve kendsgemningerne, og naturligvis ønsker vi også at slå fast, at de partier, hvis agitationstryksager beskyldte socialdemokratiet for at administrere let-sindigt og ødselt, da de selv overtog ansvaret, ikke kunne anvise besparelser af større omfang indenfor administrationen.

Bertel Dahlgaard: Jeg forstår, at der er almindelig enighed om at henskyde de almindelige finansielle betragtninger til tredje behandling af tillægsbevillingslovsforslaget, og det er sikkert særlig rigtigt i år, idet der jo på det tidspunkt kan foreligge mere detaljerede finansielle oplysninger fra finansministeren.

Det foreliggende finanslovsforslag er det første, der vedtages, efter at det såkaldte spareudvalg i alt væsentligt har endt sit arbejde. Man kan ikke sige, at de besparelser, der er opnået, er imponerende. Det måtte på forhånd stå klart, at når der er enighed